

gyermekeink, a bensőséges viszonyt Krisztussal, őszinte és mély lelkiélet által. Ez papi életetek legelső és legédesebb kötelessége. Ez a legjellemzőbb magatartása annak, aki megkapta a szentségi beiktatást és ezzel „Isten titkainak sáfára” lett (1 Kor 4, 1). Ez a logikus felelet Neki, aki szeretetének különleges gesztusával arra választott ki benneteket, hogy barátai legyetek (vö. Jn 15, 16) és magáénak kérte életeteket, képességeiteket, mindazt, ami telik tőletek, hogy élő eszközeiként használjon, kegyelme csatornáiként, példaadása és szava közvetítőiként, a maga meghosszabbításaként a világban.

Ne higgyétek soha, hogy a Krisztussal való bensőséges társalgás óhaja, igénye zökkenőt vagy lassulást vinne szolgálatotok dinamizmusába azzal, hogy késlelteti külső apostoli munkátok kifejlődését, vagy talán ürügyül szolgál, hogy ne szánjátok magatokat mindenestül mások szolgálatára és kivonjátok magatokat sajátos földi felelősségeitek alól. Éppen az ellenkezője az igaz. Amit Istennek adunk, az sohasem vesz el az ember számára; sőt inkább a cselekvés ösztökélője és apostoli energiák termékeny forrása.

Sajnos az Egyház történelmének jelen pillanatában ellenséges hangok hallatszanak, amelyek hajlamosak félreismerni Isten primátusát a pap életében és működésében. Ez az időkhöz való alkalmazkodás jegyében történik, pedig nem más, mint hasonulás a világ szelleméhez. Így kétség és bizonytalanság keletkezik a papság igazi természetére, elsődleges feladataira, a társadalom kebelében elfoglalt megfelelő helyére vonatkozólag.

Drága gyermekeink, Urunkkal ismételjük nektek: „Non turbetur cor vestrum”, ne zavarodjék meg szívetek (Jn 14, 1, 27). Ne hagyjátok befolyásolni magatokat olyan elméletektől és példáktól, amelyek kétségbevonják hiteteket, választásotokat, Istennek adottságotok visszavonhatatlanságát. A papi lelkiség és szolgálat mélységes követelményei lényegükben változatlanok maradnak a századok folyamán. Holnap éppenúgy, mint ma ugyanúgy hívják őket: egyesülés Istennel, a kereszttel szeretete, elszakadás a föld javaitól, az imádság szelleme, nagylelkű és éber tisztaság, teljes engedelmisség Isten képviselői iránt és mindenestül-való odaadás a felebarát szolgálatára.

A HITTANI KONGREGÁCIÓ ÚJ SZABÁLYZATA

Február 4-én tették közzé a Vatikánban a Hittani Kongregáció új szabályzatát, amely 18 pontban tárgyal az „Integrae servandae” kezdetű apostoli levél alkalmazásáról, tehát a volt Szent Officium reformjaként a Kongregáció eljárás módját szabályozza a keresztyén tanítás megvizsgálásában. A hit alapelveivel ellenkező tanítás esetleges elítélését megelőzően ki kell kérni az illetékes (helyi) püspök vagy püspökök véleményét; továbbá — a helyi ordinárius értesítése után — meg kell hallgatni a heterodoxiával vádolt szerzőt és alkalmat kell neki adni arra, hogy nézeteit megvédhesse. A Hittani

Kongregáció új szabályzatának célja éppen az, hogy biztosítsa — amennyire ez emberileg lehetséges — a vizsgálatnak alávetett szerzőkkel szemben a méltányosságot és a tárgyilagosságot. A 2. pont szerint a kritérium nem az egyes teológiai iskolák által szabadon vitatható ilyen vagy olyan tétel, hanem maga a kinyilatkoztatás és a magisztérium tanítása. Ugyanez a pont azt is előírja, hogy a vizsgálatnál mindig a szerző eredeti szövegét kell alapul venni. A szabályzat két eljárásmodot különböztet meg: az egyik rendkívüli, a másik rendes. A rendkívüli eljárásmodra akkor kerül sor, ha egy katolikus szerző írásban vagy szóban a hittel nyilvánvalóan ellentétes tanokat hirdet és így kárt okoz az egyházi közösségben. A rendes eljárás két szakaszban történik: mindenekelőtt megbizonyosodnak a szerző pontos véleményéről, tehát teológiai szakvéleményt alkotnak tanításáról, összehasonlítva azt a kinyilatkoztatással és a magisztérium tanításával. A második szakaszban megvizsgálják a téves tan esetleges lelkipásztori következményeit, azt, hogy milyen veszélyt jelent a közösség számára és milyen módon lehet a bajt orvosolni. A rendes eljárás mindkét fázisában kollégiais módon kell a vizsgálatot megejteni, hogy így elkerüljék az egyéni, személyes ítéletek egyoldalúságát, hibáit. Az új szabályzat egyik legfigyelemreméltóbb pontja az, amely előírja, hogy a szerző védelmére (pro auctore) egy referenst kell kijelölni: ennek az a feladata, hogy előadja a szóbanforgó tanítás pozitív szempontjait és kiemelve a szerző érdemeit. Ez az „ügyvédnek” nevezhető szakember válaszol a szerző ellen felhozott vádakra, rávilágít a félreértett szövegek igazi jelentésére, ítéletet mond az esetleges tévedések súlyosságáról és válaszol a konzultorok ellenvetéseire. Mindennek az igazságosság és a tárgyilagosság szellemében kell lefolynia. Az eljárás úgy kezdődik, hogy a szerzővel közlik a tanításában talált téves vagy veszélyes pontokat; egy hónapon belül válaszolnia kell a vádakra és meg kell magyaráznia nézeteit. Ezután kerül sor — ha szükséges — a párbeszédre. A szerző válaszána megvizsgálása után a Kongregáció rendes ülésén meghozzák a végleges döntést és — a Szentatya jóváhagyása után — közlik a helyi ordináriussal és magával a szerzővel. A új dokumentumot jan. 15-én írta alá Seper bíboros.

Sz. F.

Az árvai esperesi kerületből (Lengyelország) írja egy lipnicai oltártestvérünk: „A kilenc magyarlakosságú parochián a nép erősen ragaszkodik ősei hitéhez. Körülbelül még 19 800-an vagyunk. A hívek mindnyájan küldik gyermekeiket hitoktatásra, évenként legalább egyszer meggyónnak és egyházi házasságban élnek. A húsvéti ünnepek alatt igen örültünk, mert Oeminenciája Carolus Wojtyla 27 diákonust szentelt pappá. Kettő körülük az árvai területről származik. Első miséjükön nagy tömeg vett részt. Az árvai esperesi kerületből 25 papnövendékünk tanul Krakkóban. Apácánövendékünk 80 van.”